

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ – ΛΕΜΕΣΟΣ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Ε. Κωνσταντίνου, Δικαστή

Σ. Χαραλάμπους)

Ν. Ψύχα) Μελών

— συνδεδεμένη αιτία
Αρχαϊκή — όχι Ε/Δ

Αρ. Αίτησης: 12/20

Μεταξύ:

Βασίλη Σάββα

Αιτητή

και

1. Α. LAONA WATER LIMITED (Η.Ε. 14487)

2. Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού

Καθ' ων η Αίτηση

Αίτηση για τροποποίηση των γενικών λόγων του Έγγραφου Εμφάνισης των Καθ' ων η Αίτηση 1 ημερ. 6/8/20

Ημερομηνία: 14/04/2021

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ:

Για τον Αιτητή στην Αίτηση Εργατικής Διαφοράς / καθ' ου η αίτηση στην αίτηση ημερ. 6/8/20: κ. Κ. Μάμαντος

Για τους Καθ' ων η Αίτηση 1 στην Αίτηση Εργατικής Διαφοράς / αιτητές στην αίτηση ημερ. 6/8/20: κ. Σ. Πούγιουρος

Για το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού: κ. Γ. Αθανασιάδης

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο Αιτητής καταχώρησε την 22/01/2020 την αίτηση εργατικής διαφοράς με τον πιο πάνω τίτλο και αριθμό («η Αίτηση») με την οποία εξαιτείται τις πιο κάτω θεραπείες:

- A. *Εναντίον των Καθ' ων η Αίτηση 1:*
- (α) *Αποζημιώσεις δια παράνομη και αδικαιολόγητη απόλυση.*
 - (β) *Νόμιμο Τόκο, Έξοδα και Φ.Π.Α.*
- B. *Διαζευκτικώς εναντίον των Καθ' ων η Αίτηση 2:*
- (α) *Δήλωση του Δικαστηρίου ότι ο Αιτητής δικαιούται πληρωμή παρά του Ταμείου Πλεονάζοντος Προσωπικού και ότι η απόφαση του Ταμείου περί του αντιθέτου είναι αδικαιολόγητη, εσφαλμένη και παράνομη.*
 - (β) *Απόφαση δια πληρωμή του Αιτητή από το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού.*
 - (γ) *Νόμιμο Τόκο, Έξοδα και Φ.Π.Α.*

Στις παραγράφους 4 και 5 των γενικών λόγων της Αίτησής του ο Αιτητής αναφέρει τα πιο κάτω:

«4. Ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι δικαιούται σε πληρωμή λόγω πλεονασμού και ότι η απόφαση των Καθ' ων η Αίτηση 2 περί του αντιθέτου είναι αδικαιολόγητη, εσφαλμένη και παράνομη.

5. Διαζευκτικώς και άνευ επηρεασμού των ανωτέρων ισχυρισμών του και σε περίπτωση που αποδειχθεί ότι η απόλυση του δεν οφείλεται σε πλεονασμό, ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι παρανόμως και αδικαιολογήτως απελύθη από τους Καθ' ων η Αίτηση 1.»

Οι Καθ' ων η Αίτηση 1 στις 04/03/2020 καταχώρησαν Έγγραφο Εμφάνισης στους γενικούς λόγους του οποίου αναφέρουν ότι αρνούνται τον ισχυρισμό του Αιτητή που περιέχεται στην παράγραφο 5 των γενικών λόγων της Αίτησής του όπως και την αξιούμενη θεραπεία.

Το Ταμείο στις 16/03/2020 καταχώρησε Έγγραφο Εμφάνισης στους γενικούς λόγους του οποίου αναφέρει ότι ο τερματισμός της απασχόλησης του Αιτητή δεν οφειλόταν σε λόγους πλεονασμού. Ότι οι Καθ' ων η Αίτηση 1 κατά τον ουσιώδη χρόνο τερματισμού της απασχόλησης του Αιτητή (α) δεν προέβηκαν σε οιαδήποτε μορφή σοβαρής και σπουδαίας αναδιοργάνωσης και/ ή εκσυγχρονισμού και (β) δεν παρουσίαζαν μείωση του κύκλου και/ή του όγκου εργασιών τους.

Οι Καθ' ων η Αίτηση 1 στις 06/08/2020 καταχώρησαν την υπό εξέταση αίτηση με την οποία στην παράγραφο Α με τίτλο «ΑΙΤΟΥΜΕΝΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ» αιτούνται άδεια

ή/και διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο να επιτρέπεται η τροποποίηση του Εγγράφου Εμφάνισής τους ως εξής:

«Με προσθήκη μετά την παράγραφο 2 των Γενικών Λόγων που επισυνάπτονται στην Ένσταση της ακόλουθης νέας παραγράφου:

- «3. Ειδικά ο καθ' ου η αίτηση 1 ισχυρίζεται τα ακόλουθα:*
- 3.1. Ο καθ' ου η αίτηση 1 είναι εταιρεία η οποία στον ουσιώδη για την παρούσα Αίτηση χρόνο ασχολείτο και εξακολουθεί να ασχολείται αποκλειστικά με εμφιάλωση νερού και διαθέτει στην αγορά εμφιαλωμένο νερό. Ο Αιτητής στον ουσιώδη για την παρούσα Αίτηση χρόνο και/ή αμέσως πριν τον εν λόγω τερματισμό κατείχε την θέση του Διευθυντή Πωλήσεων την εν λόγω εταιρεία.*
 - 3.2. Κατά τα τελευταία 6 έτη πριν τον ρηθέντα τερματισμό υπήρξε δραματική μείωση του όγκου εργασίας της επιχείρησης του καθ' ου η αίτηση 1 λόγω του ότι, μεταξύ άλλων, μεγάλος αριθμός πελατών του καθ' ου η αίτηση 1 προτιμούσε να χρησιμοποιεί φίλτρο και νερό υδατοπρομήθειας παρά την αγορά εμφιαλωμένου νερού.*
 - 3.3. Η πιο πάνω δραματική μείωση όγκου εργασίας κατέστησε τελείως μη αναγκαία και/ή πλεονάζουσα και/ή περιττή την εν λόγω θέση του διευθυντή πωλήσεων η οποία είχε στον ουσιώδη χρόνο για την παρούσα Αίτηση καταργηθεί και εξακολουθεί μέχρι σήμερα να είναι καταργημένη.*
 - 3.4. Η εν λόγω μείωση συνεχίζει μέχρι σήμερα, ο δε καθ' ου η αίτηση 1 δεν επανέφερε την εν λόγω θέση και δεν επαναπροσέλαβε ούτε προτίθεται να προσλάβει οποιοδήποτε άτομο ως διευθυντή πωλήσεων.»*

Τα γεγονότα στα οποία βασίζεται η αίτηση τροποποίησης αναφέρονται στην παράγραφο Β της υπό εξέταση αίτησης με τίτλο «ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΑ ΟΠΟΙΑ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ Η ΑΙΤΗΣΗ». Πιο συγκεκριμένα, αναφέρονται τα πιο κάτω:

- 1. Κατά την μελέτη της Ένστασης του καθ' ου η αίτηση 1 κατά το στάδιο της προδικασίας διαφάνηκε ότι τα γεγονότα που περιέχονται στην Ένσταση περιέχουν μόνο γενικές παραδοχές και αρνήσεις και δεν περιέχουν θετικούς ισχυρισμούς ως προς την υπεράσπιση του καθ' ου η αίτηση 1.*
- 2. Η προτεινόμενη τροποποίηση είναι αναγκαία ώστε να διατυπώνεται πληρέστερα η υπεράσπιση του καθ' ου η αίτηση 1.*
- 3. Η αιτούμενη τροποποίηση αν εγκριθεί δεν θα προκαλέσει ανεπανόρθωτη ζημιά ή ταλαιπωρία στον Αιτητή/καθ' ου η αίτηση στην παρούσα αίτηση ή στον καθ' ου η αίτηση 2.*
- 4. Για όλους τους πιο πάνω λόγους είναι ορθό και προς τον σκοπό της απονομής πλήρους Δικαιοσύνης στην παρούσα υπόθεση, όπως το Δικαστήριο εκδώσει το αιτούμενο με την παρούσα αίτηση διάταγμα.*

Στην παράγραφο Γ της αίτησης περιέχεται η νομική βάση της αίτησης η οποία είναι η ακόλουθη:

«Η αίτηση βασίζεται στους Κανονισμούς 11(1)(β)(2), 12(1), 13(1)(2) και 17 του περί Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών Διαδικαστικού Κανονισμού 1999, στο άρθρο 30 του περί Τερματισμού Απασχόλησης Νόμου του 1967, στην Νομολογία καθώς και στη διακριτική ευχέρεια και τις συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου.»

Περαιτέρω στην αίτηση επισυνάπτεται ένορκος δήλωση του κ. Αντώνη Χριστοδούλου, διευθυντή των Καθ' ων η Αίτηση 1 ημερομηνίας 22/07/2020 με την οποία συμφωνεί και υιοθετεί την αίτηση.

Ο Αιτητής καταχώρησε ειδοποίηση πρόθεσης ένστασης στις 09/12/2020 η οποία βασίζεται στον περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμο του 1967 (24/1967), άρθρα 2 και 30, στον Περί Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών Διαδικαστικό Κανονισμό 1999 (1/1999), καν. 2, 11, 12, 13 και 17, στον περί Δικαστηρίων Νόμο του 1960 (Ν. 14/1960), άρθρα 2, 29, 30, 48 και 64Α(4), στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας Δ.1 θ.2, Δ. 19 θ. 2, 4, 14, Δ.21 θ.1, Δ.25 θ.1-6, Δ.30 θ.1, 2, 3 και 10(5), Δ.39 θ. 1-21, Δ.48 θ.1-9, Δ. 64 θ. 1 και 2 και στη συναφή νομολογία και στις γενικές και συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου. Ως λόγοι ένστασης προβάλλονται τα πιο κάτω:

1. Η Αίτηση δεν υποστηρίζεται από την ορθή νομική βάση και/ή η νομική βάση που την υποστηρίζει δεν μπορεί να αποτελέσει το νομικό βάθος για στήριξη της αιτούμενης θεραπείας.
2. Η υπό κρίση Αίτηση είναι νομικά και ουσιαστικά αβάσιμη, αφού τούτη έχει καταχωρηθεί χωρίς να υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση εκ μέρους της Καθ' ης η Αίτηση 1 - Αιτήτριας κατά παράβαση των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας και/ή κατά παράβαση των αρχών της νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου περί του ότι κάθε ενδιάμεση αίτηση που βασίζεται πάνω σε γεγονότα, που δεν εμφανίζονται στα δικαστικά αρχεία (court books or records), θα πρέπει να υποστηρίζεται με ένορκη δήλωση.
3. Η Αίτηση Τροποποίησης, η οποία στερείται Ένορκης Δήλωσης, είναι ελλιπής και/ή και/ή σε συνάρτηση με τον χρόνο καταχώρησης της δεν δικαιολογεί επ' ουδενί τις αιτούμενες θεραπείες, περαιτέρω αναφέρεται σε ισχυρισμούς και/ή λόγους οι οποίοι δεν δικαιολογούνται.
4. Η Αίτηση Τροποποίησης είναι παράτυπη, λανθασμένη, αντινομική και/ή ενάντια στους νόμους και/ή την σχετική νομολογία και/ή τους κανονισμούς και/ή στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας, που διέπουν τα δικόγραφα καθότι δεν πληροί τις τυπικές δικονομικές και διαδικαστικές προϋποθέσεις οι οποίες απαιτούνται.
5. Η αιτούμενη θεραπεία και/ή τροποποίηση προσκρούει και/ή έχει υποβληθεί κατά παράβαση των Δ.25 και Δ. 30 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

6. Η Καθ' ης η Αίτηση 1 - Αιτήτρια προέβηκε σε καταχώρηση της παρούσας αίτησης με υπέρμετρη και/ή αδικαιολόγητη καθυστέρηση και συγκεκριμένα μεταγενέστερα της καταχώρησης και έκδοσης κλήσης για οδηγίες βάσει τη Δ. 30 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.
7. Η υπό κρίση Αίτηση έχει καταχωρηθεί από την Καθ' ης η Αίτηση 1 - Αιτήτρια με υπέρμετρη και/ή αδικαιολόγητη καθυστέρηση και/ή δεν παρατίθεται από μέρους της Καθ' ης η Αίτηση 1 - Αιτήτριας οποιοδήποτε και/ή εύλογη δικαιολογία για το καθυστερημένο της υποβολής της υπό κρίση Αίτησης.
8. Η Αίτηση Τροποποίησης της Καθ' ης η Αίτηση 1 - Αιτήτριας είναι καταχρηστική και/ή κακόπιστη και/ή ανεπίτρεπτη στο παρών στάδιο της διαδικασίας.
9. Με την αιτούμενη τροποποίηση η Καθ' ης η Αίτηση 1 - Αιτήτρια επιδιώκει και/ή σκοπεύει την εισαγωγή υλικού και/ή ισχυρισμών και/ή γεγονότων ως γενικούς λόγους στο δικόγραφο της Ένστασης της, τα οποία ήταν σε γνώση της κατά την έγερση της ως άνω αίτησης εργατικής διαφοράς και τα οποία μπορούσαν να εντοπιστούν και/ή να δικογραφηθούν πριν την ημερομηνία καταχώρησης της ένστασης της.
10. Τα γεγονότα στα οποία στηρίζεται η παρούσα Αίτηση Τροποποίησης ήταν σε γνώση της Καθ' ης η Αίτηση 1 - Αιτήτριας από την έγερση της παρούσας διαδικασίας και/ή από την καταχώρηση της Ένστασης της και αυτή αμέλησε να εκθέσει τους ισχυρισμούς της κατά την καταχώρηση της Ένστασης της και/ή δεν φρόντισε να προχωρήσει με Αίτηση Τροποποίησης σε προηγούμενο στάδιο.
11. Η Αίτηση και κατ' επέκταση η αιτούμενη τροποποίηση επιδιώκει την εισαγωγή νέας βάσης Υπεράσπισης, εντελώς διαφορετικής από την αρχική.
12. Ενόψει όλων των ανωτέρω, η Καθ' ης η Αίτηση 1 - Αιτήτρια δεν νομιμοποιείται στις αιτούμενες θεραπείες.

Τα γεγονότα επί των οποίων η ένσταση βασίζεται φαίνονται στην ένορκη δήλωση του Αιτητή ημερομηνίας 08/12/2020.

Το Ταμείο δεν έφερε ένσταση στην αιτούμενη τροποποίηση.

Νομική Πτυχή - Συμπεράσματα

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών ρυθμίζεται από τις πρόνοιες των Περί Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών Διαδικαστικών Κανονισμών 1999-2021 («οι Κανονισμοί»). Ο Κ.11 των Κανονισμών παρέχει στο Δικαστήριο τη διακριτική εξουσία «να εκδώσει οποιοδήποτε διάταγμα αναγκαίο για τους σκοπούς της υπόθεσης ή την ολοκλήρωση της.».

Ο Κ.12 των Κανονισμών προβλέπει ότι: «Ενδιάμεση αίτηση υποβάλλεται εγγράφως, είναι σύμφωνη και περιέχει τις λεπτομέρειες που προβλέπονται στον Τύπο

6.» Σύμφωνα με τον Τύπο 6 η ενδιάμεση αίτηση πρέπει να περιέχει τα ακόλουθα στοιχεία :

- «1. Αιτούμενη θεραπεία.
2. Γεγονότα στα οποία βασίζεται η αίτηση¹.
3. Νομική βάση της αίτησης².»

Ο Κ.12(4) των Κανονισμών προβλέπει ότι: «Ένσταση υποβάλλεται εγγράφως, είναι σύμφωνη και περιέχει τις λεπτομέρειες που προβλέπονται στον Τύπο 7 και υποβάλλεται εντός 7 ημερών από την γνωστοποίηση της αίτησης.»

Περαιτέρω σημειώνουμε ότι σύμφωνα με τον Κ.17 των Κανονισμών:

«Για οποιοδήποτε ζήτημα για το οποίο δεν υπάρχει ειδική ρύθμιση στον παρόντα κανονισμό για την ακολουθητέα διαδικασία και λαμβανομένου πάντοτε υπόψη του συνοπτικού χαρακτήρα της διαδικασίας που προβλέπεται στον παρόντα κανονισμό θα εφαρμόζονται τηρουμένων των αναλογιών, οι σχετικές διατάξεις του περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικού Κανονισμού.»

Στην προκείμενη περίπτωση παρατηρούμε ότι οι Καθ' ων η Αίτηση 1 χρησιμοποίησαν αφ' εαυτού τον προβλεπόμενο στον Κανονισμό Τύπο 6 και επισύναψαν στην αίτηση ένορκη δήλωση του κ. Αντώνη Χριστοδούλου. Σημειώνουμε ότι σύμφωνα με τους Κανονισμούς οι ενδιάμεσες αιτήσεις που υποβάλλονται στο Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών δεν είναι απαραίτητο να συνοδεύονται από ένορκες δηλώσεις που να προβάλλουν τα γεγονότα που τις στηρίζουν αφού οι πρόνοιες προβλέπουν ότι τα γεγονότα εκτίθενται συνοπτικώς στην ενδιάμεση αίτηση. Συνακόλουθα οι λόγοι ένστασης με αρ. 2 και 3 απορρίπτονται.

Αναφορικά με το υπό εξέταση θέμα (το ζήτημα της τροποποίησης δικογράφων) δεν υπάρχει ειδική ρύθμιση στους Κανονισμούς. Συνακόλουθα οι θεσμοί της Πολιτικής Δικονομίας τυγχάνουν εφαρμογής στην παρούσα διαδικασία.

Η τροποποίηση δικογράφων ρυθμίζεται από τη Δ.25. Από 01/01/2016 τυγχάνουν εφαρμογής στις υποθέσεις που καταχωρήθηκαν μετά την 01/01/2015 οι

¹ Στον Τύπο 6 αναγράφεται ότι τα γεγονότα θα πρέπει να εκτίθενται συνοπτικώς.

² Στον Τύπο 6 αναγράφεται ότι τα άρθρα του Νόμου ή και του Κανονισμού στα οποία βασίζεται η αίτηση θα πρέπει να προσδιορίζονται.

διατάξεις της νέας Δ.25. Η νέα Δ.25 για την περίπτωση που ενδιαφέρει στην υπό κρίση αίτηση αναφέρει τα πιο κάτω:

1. (1) Ο ενάγων δύναται χωρίς να λάβει προηγούμενη άδεια του Δικαστηρίου να τροποποιήσει το κλητήριο ένταλμα του οποτεδήποτε μετά την καταχώρηση του και πριν την επίδοσή του. Προς τούτο καταχωρείται τροποποιημένο κλητήριο ένταλμα με ανάλογη ένδειξη.

(2) Μετά την ανταλλαγή των δικογράφων και πριν την έκδοση από τον ενάγοντα της Κλήσης για Οδηγίες σύμφωνα με τη Διαταγή 30, επιτρέπεται άπαξ η τροποποίηση τους χωρίς άδεια του Δικαστηρίου. Σε τέτοια περίπτωση καταχωρούνται τα τροποποιημένα δικόγραφα με ανάλογη ένδειξη. Νοείται ότι όπου ο ενάγων καταχωρεί τροποποιημένο κλητήριο ή έκθεση απαίτησης, ο εναγόμενος καταχωρεί σε 15 ημέρες την τροποποιημένη έκθεση υπεράσπισης• όπου ο εναγόμενος τροποποιεί το δικόγραφο του, ο ενάγων καταχωρεί σε 15 ημέρες την τροποποιημένη απάντησή του, όπου χρειάζεται.

Νοείται ότι όπου η έκδοση της κλήσης οδηγιών καταχωρείται από διάδικο ταυτόχρονα με τη συμπλήρωση της δικογραφίας, τότε η άπαξ τροποποίηση χωρίς άδεια του Δικαστηρίου δύναται να γίνει εντός περαιτέρω περιόδου 15 ημερών.

(3) Μετά την έκδοση της Κλήσης για Οδηγίες ως προνοείται από τη Διαταγή 30, ουδεμία τροποποίηση επιτρέπεται με εξαίρεση το εκ παραδρομής καλόπιστο λάθος στη σύνταξη της δικογραφίας, και τις περιπτώσεις εκείνες που έχουν, προς ικανοποίηση του Δικαστηρίου, προκύψει νέα δεδομένα μη υπαρκτά κατά τη λήψη των οδηγιών για έγερση της αγωγής ή της καταχώρησης του κλητηρίου εντάλματος ή της δικογραφίας, αναλόγως της περίπτωσης.

Η αίτηση δεν στηρίζεται στη Διάταξη 25 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας η οποία με βάση τον Κ.17 των Κανονισμών είναι αυτή που εφαρμόζεται στις περιπτώσεις που ζητείται η τροποποίηση των δικογράφων και που παρέχει στο Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών τη δυνατότητα να εξετάσει το αίτημα για τροποποίηση.

Παρατηρούμε ότι στη νομική βάση της αίτησης τροποποίησης γίνεται επίκληση στους Κανονισμούς και στο άρθρο 30 του Περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου Ν.24/67. Καμία από τις εν λόγω διατάξεις που περιέχονται στη νομική βάση της αίτησης παρέχουν στο Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών την εξουσία για την έγκριση της αιτούμενης θεραπείας αφού δεν παρέχουν νομική και δικαιοδοτική βάση στο Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών να τροποποιήσει δικόγραφο.

Σημειώνουμε ότι τόσο ο Κ.12 των Κανονισμών και ο Τύπος 6 όσο και η Δ.48 θ.2(1) των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας προβλέπουν ότι μια αίτηση πρέπει να

προσδιορίζει τις διατάξεις στις οποίες βασίζεται. Σύμφωνα με τη νομολογία (α) οποιαδήποτε ενδιάμεση αίτηση θα πρέπει να αναφέρει τον νόμο και τους κανονισμούς στους οποίους βασίζεται ως απαραίτητο στοιχείο έγκυρου δικονομικού μέτρου και (β) ο κανόνας για τον προσδιορισμό των σχετικών διατάξεων στις ενδιάμεσες αιτήσεις πρέπει να εφαρμόζεται αυστηρά επειδή τα επίδικα θέματα των ενδιάμεσων αιτήσεων εκδικάζονται έξω από το πλαίσιο της ολοκληρωμένης δίκης και γι' αυτό τον λόγο πρέπει τα πραγματικά και νομικά ζητήματα να καθορίζονται με ακρίβεια ώστε να δίδεται στο Δικαστήριο η δυνατότητα «να επιστρώσει το έδαφος για γρήγορη εκδίκαση της ουσίας της διαφοράς». Βλέπε Kouppa and another v. Vassiliades [1981] 1 J.S.C. 120, Μαχλουζαρίδης v. Ιωαννίδης [1990] 1 Α.Α.Δ. 965, Χριστοφόρου v. Οικοδομικές Εργασίες Λοΐζος Ιορδάνους Λτδ [2001] 1 Α.Α.Δ.743, 1. Ashot Egiazaryan κ.α. v. 1. Denoro Investments Limited [2013] 1 Α.Α.Δ. 409, Koza Michael David κ.α. v. Τράπεζας Κύπρου Δημόσιας Εταιρείας Λτδ, Πολ. Έφεση Αρ. 208/2012, ημερ. 24.11.17³.

Στην Wunderlich κ.α. v. Παναγιώτου [1999] 1(A) Α.Α.Δ. 366 κρίθηκε ότι η αναφορά λανθασμένης νομικής βάσης στην αίτηση, σύμφωνα με τη Δ.64⁴ δεν αποτελεί θεμελιώδη παραβίαση αλλά απλά μη συμμόρφωση (παρατυπία) με τους Θεσμούς και συγκεκριμένα με τη Δ.48 Κ.1 και ότι τέτοια παρατυπία μπορεί να θεραπευθεί με τον τρόπο και την διαδικασία που προβλέπεται από τη Δ.64, η οποία είναι διατυπωμένη έτσι ώστε να παρέχει στο Δικαστήριο την ευρύτερη δυνατή εξουσία να απονέμει Δικαιοσύνη. Τονίστηκε ωστόσο πως αποτελεί καλό λόγο για να γίνει αποδεκτή η παρατυπία η μη έγερση του ζητήματος από την άλλη πλευρά. Στην υπόθεση Olympia Designs (Properties) Ltd v. Unique U.K. Inc. [2010] 1 Α.Α.Δ. 1395 όπου εξετάστηκε η εμβέλεια της Δ.64, αναφέρονται τ' ακόλουθα:

*«Όπως έχει επισημανθεί και στην υπόθεση Πετρίχου v. Χατζηιωσήφ (1998) 1 Α.Α.Δ. 81, 84, η Δ.64 δεν αποτελεί **πανάκεια** για κάθε παράλειψη συμμόρφωσης με τους κανονισμούς. Δημιουργεί ένα διαδικαστικό μέσο το οποίο μπορεί να χρησιμοποιήσει ο διάδικος για να θεραπεύσει παρατυπίες στη διαδικασία, εφ' όσον αυτές είναι **βέβαια θεραπεύσιμες**. Η συγκεκριμένη Διαταγή δεν παρέχει στο δικαστήριο την εξουσία να προβαίνει αυτεπάγγελα σε διορθωτικές κινήσεις. Το δικαστήριο υποχρεούται να εξετάζει*

³ «η Δ. 48 Κ.2 προνοεί ότι οι ενδιάμεσες αιτήσεις πρέπει απαραίτητα να προσδιορίζουν τις νομικές διατάξεις πάνω στις οποίες βασίζονται. Η αναφορά στα άρθρα και στους θεσμούς που στοιχειοθετούν το νομικό υπόβαθρο της αίτησης με βάση το οποίο η αίτηση θα αποφασιστεί, αποτελεί απαραίτητο όρο της εγκυρότητας του δικονομικού πλαισίου της αίτησης».

⁴ Η οποία εφαρμόζεται στις διαδικασίες ενώπιον του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών βάση του Κ.17 των Κανονισμών αφού δεν υπάρχει οποιαδήποτε άλλη σχετική ρύθμιση στους Κανονισμούς για το ζήτημα της παρατυπίας.

την ενώπιον του κατάσταση, όπως αυτή έχει δημιουργηθεί. Τα κατάλληλα διορθωτικά διαβήματα θα πρέπει να λαμβάνονται από τον ενδιαφερόμενο διάδικο (Οικονομίδου ν. Φλουρέντζος Χριστοδούλου και Υιοί Λτδ (2005) 1 Α.Α.Δ. 1157).

Όπως έχει επισημανθεί και στην υπόθεση *M.I. Holdings Public Ltd v. Παναγή* (2006) 1 Α.Α.Δ. 298, η παρατυπία υπάρχει μέχρι την άρση της και η Δ.64 δεν καταργεί τις διατάξεις των θεσμών, οι οποίοι πρέπει να τηρούνται. Με τη Δ.64 παρέχεται απλώς η ευκαιρία σε διάδικο που επέδειξε πλημμέλεια στην εφαρμογή των θεσμών, στα πλαίσια που ορίζει η Διαταγή, να διορθώσει το συγκεκριμένο διάβημα, ώστε να μη θεωρείται άκυρο (*Remedica Ltd v. Bayer Aktiengesellschaft* (1998) 1 Α.Α.Δ. 1815).» (Οι σημάνσεις είναι δικές μας.)»

Στην υπόθεση 1. Dora Holdings Ltd κ.α. v. Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος (Αρ.1) [2010] 1 Α Α.Α.Δ. 649 που αφορούσε και πάλι λανθασμένη νομική βάση, λέχθηκε πως οι αιτητές παρότι είχαν την ευκαιρία να ενεργήσουν δεόντως ούτως ώστε με το κατάλληλο δικονομικό μέτρο να επιδιώξουν τη διόρθωση της παρατυπίας και την επανατοποθέτηση της αίτησής τους στην ορθή νομική βάση δεν το έπραξαν, και αυτό συνιστούσε παράλειψη η οποία αναπόφευκτα οδηγεί στην απόρριψη της αίτησης εφόσον οι δικονομικές διατάξεις των οποίων γίνεται επίκληση δεν τυγχάνουν εφαρμογής.

Σημειώνουμε ότι με βάση τον λόγο της απόφασης στην υπόθεση Re Evand Promotions Ltd [1998] 1 (B) Α.Α.Δ. 736 η επίκληση των Κ. 12, 13 και 17 των Κανονισμών από μόνη της και της εγγενής ή σύμφυτης εξουσίας του Δικαστηρίου δεν παρέχει με οποιονδήποτε τρόπο δικαιοδοσία στο Δικαστήριο να επιληφθεί της παρούσας αίτησης. Όπως λέχθηκε στην εν λόγω υπόθεση η απλή επίκληση της Δ.48 δεν παρέχει αφ' εαυτής δικαίωμα καταχώρισης οποιασδήποτε αίτησης αλλά διαγράφει μόνο το δικονομικό πλαίσιο στο οποίο μπορεί να υποβληθεί μια ενδιάμεση αίτηση εφόσον αυτή έχει ως νομικό υπόβαθρο ειδικό άρθρο του νόμου ή ειδικό θεσμό. Όσον αφορά την εγγενή ή σύμφυτη δικαιοδοσία, στην ίδια υπόθεση λέχθηκε ότι αυτή δεν επεκτείνεται πέραν του ορίου που προσδιορίζεται από την αναγκαιότητα της ίδιας της ύπαρξής της, ούτε κατά κανόνα αποτελεί πηγή εξουσίας ανεξάρτητη από το νόμο και τους θεσμούς, και ότι κατ' εξαίρεση η επίκληση της σύμφυτης εξουσίας είναι επιτρεπτή μόνο στην περίπτωση που η τυχόν άρνηση εξουσίας ή δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου θα ισοδυναμούσε με αποστέρηση συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματος διαδίκου. Επομένως, εφόσον η απλή επίκληση της σύμφυτης εξουσίας του Δικαστηρίου δεν μπορεί να αποτελέσει αυτοδύναμη δικονομική βάση για ένα συγκεκριμένο διάβημα, το Δικαστήριο δεν μπορεί, επικαλούμενο τη σύμφυτη εξουσία του, να ασκήσει οποιαδήποτε εξουσία η οποία υπάρχει και προνοείται από τους

θεσμούς αλλά δεν του παρέχεται στην προκειμένη περίπτωση από το αναγκαίο νομικό υπόβαθρο.

Με βάση όλα όσα αναφέρονται ανωτέρω, στην παρούσα περίπτωση δεδομένου ότι οι Καθ' ων η Αίτηση 1 προώθησαν μέχρι τέλους το αίτημά τους στην υφιστάμενη λανθασμένη νομική του βάση παρά το ότι γνώριζαν τουλάχιστον από την καταχώριση της ένστασης το ζήτημα που εγείρεται και δεν έλαβαν κάποιο μέτρο για άρση της παρατυπίας και με δεδομένη τη μη παραίτηση της πλευράς του Αιτητή με οποιονδήποτε τρόπο από την παρατυπία, θεωρούμε πως δεν είναι ορθό και δίκαιο το Δικαστήριο να προχωρήσει από μόνο του στην άρση της παρατυπίας και να προσδώσει στην αίτηση τη νομική βάση που απαιτείται προς εξέτασή της. Όπως έχει λεχθεί στην υπόθεση Περικλέους v. Ellinas Finance Ltd κ.ά., Πολ. Έφ. 283/10, ημ. 3.7.14⁵, η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου ασκείται (1) όταν ο δικηγόρος ή ο διάδικος έλαβε έγκαιρα μέτρα για άρση της παρατυπίας και δεν άφησε τα πράγματα να τύχουν διόρθωσης από το Δικαστήριο και (2) νοουμένου ότι δεν προκαλείται αδικία στην άλλη πλευρά. Στην υπό κρίση περίπτωση τυχόν θεραπεία της παρατυπίας δημιουργεί δυσμενή επηρεασμό των δικαιωμάτων του Αιτητή ως αποτέλεσμα της εισαγωγής της ορθής νομικής βάσης και κατ' επέκταση παροχής της δυνατότητας και ευκαιρίας στους Καθ' ων η Αίτηση 1 προώθησης της αίτησής τους

⁵ «Εκτός των πιο πάνω, υπάρχουν και άλλοι λόγοι που θα συνηγορούσαν υπέρ της απόρριψης της αίτησης. Ο πρώτος αφορά στη λανθασμένη νομική βάση της Αίτησης από την οποία απουσιάζει η Δ.35 θ.4, η οποία είναι η πιο σχετική διάταξη στην περίπτωση τροποποίησης των λόγων έφεσης. Η Αιτήτρια δέχεται ότι εκ παραδρομής δεν αναφέρθηκε η σχετική διάταξη, παρά ταύτα θεωρεί ότι η αίτηση είναι νομότυπη. Διαζευκτικά ισχυρίζεται ότι αν θεωρηθεί παρατυπία, μπορεί να θεραπευθεί με βάση τη Δ.64 θ.1. Η νομική βάση μιας αίτησης σύμφωνα με τη νομολογία έχει μεγάλη σημασία, αφού προσδιορίζει το νομικό υπόβαθρο της αίτησης, το οποίο προσδίδει εγκυρότητα στο δικονομικό μέτρο (βλ. Χριστοφόρου v. Οικοδομικές Επιχειρήσεις Λοΐζος Ιορδάνους Λίμιτεδ (2001) 1B AAD 743). Μετά την τροποποίηση της Δ.64 και την κατάργηση της διάκρισης μεταξύ άκυρου και αντικανονικού δικονομικού μέτρου, ενδεχομένως στην παρούσα περίπτωση η παράλειψη να μπορούσε να θεραπευθεί. Όμως καμία αίτηση δεν υποβλήθηκε από την Αιτήτρια ζητώντας να θεραπευθεί η παράλειψη, ώστε να αποκτήσει η αίτηση το αναγκαίο νομικό υπόβαθρο. Υπάρχουν περιπτώσεις που το δικαστήριο κατ' εξαίρεση μπορεί αυτεπάγγελα να θεωρήσει ότι η παράλειψη έχει ήδη θεραπευθεί, αλλά η παρούσα δεν είναι μια τέτοια περίπτωση. Στην υπόθεση Φαλέκκου v. Χριστοφίδη, Πολιτική Έφεση Αρ. 63/10, ημερ. 17.12.2013, τονίσαμε ότι οι παρατηρήσεις μας ως προς την ευχέρεια που πάντοτε έχει το δικαστήριο να θεραπεύει παρατυπία «δεν πρέπει να τύχουν παρανόησης ως προς το καθήκον του κάθε δικηγόρου ή διαδίκου που διαπιστώνει την παρατυπία να λαμβάνει έγκαιρα στην κατάλληλη περίπτωση τα αναγκαία μέτρα για θεραπεία της και όχι να αφήνει τα πράγματα να τύχουν διόρθωσης από το δικαστήριο».

Ο άλλος λόγος που συνηγορεί υπέρ της απόρριψης της αίτησης, είναι ο επηρεασμός των συμφερόντων των Καθ' ων η αίτηση ως αποτέλεσμα της εισαγωγής εντελώς νέου λόγου έφεσης και της καθυστέρησης που θα παρατηρηθεί ως αποτέλεσμα της τροποποίησης. Ο παράγοντας αυτός συνεκτιμώμενος με τα υπόλοιπα στοιχεία που αναφέραμε πιο πάνω, δεν μας επιτρέπει να ασκήσουμε τη διακριτική μας ευχέρεια υπέρ της Αιτήτριας. Τυχόν έγκριση του αιτήματος θα προσέθετε περαιτέρω χρόνο στην εκδίκαση της αίτησης, κάτι που θεωρούμε άκρως ανεπιθύμητο υπό τις περιστάσεις της παρούσας έφεσης.»

(βλέπε 1. Koza Michael David κ.ά. ν. Τράπεζας Κύπρου Δημόσιας Εταιρείας Λτδ (πιο πάνω)).

Ενόψει όλων των πιο πάνω είναι κατάληξή μας ότι η έλλειψη της ορθής νομικής βάσης στερεί από το Δικαστήριο την εξουσία να επιληφθεί της αίτησης. Ως εκ των ανωτέρω η αίτηση είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

Η αίτηση δεν μπορεί να επιτύχει και για λόγους ουσίας.

Με βάση τις πρόνοιες της Δ.25 στην περίπτωση που έχει εκδοθεί κλήση για οδηγίες, όπως είναι η παρούσα, η τροποποίηση δεν επιτρέπεται εκτός εάν υφίσταται μια εκ των δύο περιπτώσεων που ρητά αναφέρονται στον Θεσμό ήτοι (α) εκ παραδρομής καλόπιστο λάθος στη σύνταξη της δικογραφίας και (β) να έχουν προκύψει νέα δεδομένα μη υπαρκτά κατά τη λήψη των οδηγιών για έγερση της αγωγής ή της καταχώρησης του κλητηρίου εντάλματος ή της δικογραφίας.

Από τις πρόνοιες της νέας Δ.25 προκύπτει ότι τόσο η δυνατότητα τροποποίησης δικογράφου όσο και η φιλελεύθερη τάση να επιτρέπονται τροποποιήσεις σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας ακόμα και όταν αυτές είναι αποτέλεσμα αμέλειας έχουν περιοριστεί. Είμαστε της άποψης ότι η νέα Δ.25 επιβάλλει πολύ μεγαλύτερη προσοχή κατά τη σύνταξη των δικογράφων και δεν αφήνει στο Δικαστήριο τα ίδια περιθώρια άσκησης της διακριτικής ευχέρειας που αναφέρονταν στη νομολογία που αφορούσε την παλαιά Δ.25. Για να επιτύχει μια αίτηση τροποποίησης με βάση τη νέα Δ.25 θα πρέπει ο αιτητής με συγκεκριμένα γεγονότα να πείσει το Δικαστήριο ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που θέτει η νέα Δ.25.

Είμαστε της άποψης ότι το πρώτο ζήτημα που πρέπει να εξεταστεί πριν εξεταστεί κατά πόσον οι προϋποθέσεις της νέας Δ.25 εφαρμόζονται είναι κατά πόσον οι αιτούμενες τροποποιήσεις είναι απαραίτητες για σωστή παρουσίαση της υπόθεσης του αιτητή⁶. Κρίνουμε ότι η αιτούμενη τροποποίηση είναι αναγκαία ώστε να

⁶ Στο *Annual Practice 1958* σελ. 621 αναφέρεται ότι:

"As a general rule either party is allowed to make any such amendment as is reasonably necessary for the due presentation of his case, on payment of the costs of and occasioned by the amendment, provided that there has been no undue delay on this part, and provided also the amendment will not injure or affect any vested rights of his opponent..."

μπορέσουν οι Καθ' ων η Αίτηση 1 να προσκομίσουν μαρτυρία που αφορά τα σχετικά, κατ' ισχυρισμό των Καθ' ων η Αίτηση 1 γεγονότα της παρούσας αίτησης εργατικής διαφοράς που αφορούν τη νέα συγκεκριμένη υπεράσπιση που επιθυμούν να θέσουν στο δικόγραφο τους (σύμφωνα με το Κ.5(1) του Κανονισμού ο Καθ' ου η αίτηση στην εμφάνισή του θα πρέπει να προσδιορίσει λεπτομερώς τους λόγους για τους οποίους αμφισβητεί το αίτημα και την παροχή της θεραπείας ή των θεραπειών που εξαιτείται ο αιτητής).

Το ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί σε αυτό το σημείο σε ότι αφορά την αιτούμενη τροποποίηση είναι κατά πόσον στην παρούσα περίπτωση ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις που θέτει η Δ.25 Θ.1 (3).

Από τα ενώπιόν μας τεθέντα στοιχεία δεν διαπιστώνουμε ότι η αιτούμενη τροποποίηση αφορά ισχυρισμούς για νέα δεδομένα που προέκυψαν μετά την καταχώρηση της Αίτησης αφού δεν υπάρχει ισχυρισμός ότι τα εν λόγω στοιχεία δεν ήταν εξ αρχής στη γνώση των Καθ' ων η Αίτηση 1. Ως εκ τούτου η παρούσα αίτηση δεν εμπίπτει στη δεύτερη περίπτωση της Δ.25 Θ.1 (3).

Σε σχέση με την πρώτη περίπτωση της Δ.25 Θ.1 (3) αναφέρουμε τα πιο κάτω:

Στο **Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, Γ. Μπαμπινιώτη, Δ' Έκδοση**, αναφέρεται ότι «*παραδρομή*» σημαίνει «*η έλλειψη προσοχής, η απροσεξία.....*» και «*σύνταξη*» σημαίνει «*την παραγωγή γραπτών κειμένων.....*». Επίσης στο **Λεξικό της Κοινής Νεοελληνικής**, Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών, Ίδρυμα Μ. Τριανταφυλλίδη, αναφέρεται ότι «*παραδρομή*» σημαίνει «*απροσεξία, αβλεψία....*» και «*σύνταξη*» είναι «*η ενέργεια ή το αποτέλεσμα του συντάσσω....., η διατύπωση επίσημου κυρίως κειμένου και ειδικότερα η συγγραφή ενός συλλογικού έργου ή η επεξεργασία και η σύνθεση δεδομένων στοιχείων....*».

Η έννοια της καλής πίστης χρησιμοποιείται ευρέως στη νομική γλώσσα σε διάφορες περιπτώσεις και δεν έχει συγκεκριμενοποιηθεί ειδικά αφού έχει παραμείνει κάπως αόριστη και γενική ώστε να ερμηνεύεται στα πλαίσια της κάθε περίπτωσης που εφαρμόζεται. Στο νομικό λεξικό **Black' s Law Dictionary, 5th edition**, σημειώνονται τα πιο κάτω:

"Good faith. Good faith is an intangible and abstract quality with no technical meaning or statutory definition, and it encompasses, among other things an honest belief, the absence of malice and the absence of design to defraud or to seek unconscionable advantage...."

Στο σύγγραμμα **Words and Phrases Legally Defined, 2nd edition**, στο λήμμα **Good Faith** παραπέμπει στην ακόλουθη αναφορά του Kekewich J. στην υπόθεση **Mogridge v Clapp [1892] 3 Ch.382**:

*"What does 'good faith' mean? What is meant by those two English words which are the exact equivalent in every sense of the expression, which is perhaps more commonly used, though not more correctly or properly, **bona fides**? I think that the best way of defining the expression, so far as it is necessary or safe to define it, is by saying that it is the absence of bad faith – of **mala fides**."*

Στην υπόθεση **Federal Bank of Lebanon v. N. Σιακόλα [1998] 1 (E) AAD 44** στη σελ.52 υιοθετήθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο το απόσπασμα της απόφασης του Δικαστή Bowen στην αγγλική υπόθεση **Cropper v. Smith [1884] 26 Ch. D. 700** το οποίο, κατά την κρίση μας, συνιστά μια ένδειξη αναφορικά με το τι μπορεί να σημαίνει η έννοια του καλόπιστου λάθους στο περιεχόμενο των δικογράφων:

«... I know of no kind of error or mistake which, if not fraudulent or intended to overreach, the Court ought not to correct, if it can be done without injustice to the other party. Courts do not exist for the sake of discipline, but for the sake of deciding matters in controversy, and I do not regard such amendment as a matter of favour or grace».

Στο σύγγραμμα **Bullen and Leake and Jacob's Precedents of Pleadings**, 12^η έκδοση, σελ.130, αναφέρονται τ' ακόλουθα:

*« **good faith** means that the amendment is sought for the purpose of raising 'the real question in controversy between the parties' and is not dishonest or intended to overreach the opposite party, or made for any other ulterior motive and relies on facts which are substantially true and germane to the matters in controversy between the parties. If, therefore, the court is not satisfied as to the truth and substantiality of the proposed amendment, it will be refused».*

Σημειώνουμε ότι το γεγονός ότι η Δ.25 Θ.6 η οποία πραγματεύεται το ζήτημα της διόρθωσης ενός γραφικού ή τυπικού λάθους παρέμεινε στην ουσία χωρίς τροποποίηση δεικνύει ότι η Δ.25 Θ.1(3) καλύπτει περιπτώσεις που το λάθος στο δικόγραφο είναι κάτι περισσότερο από ένα τυπογραφικό ή γραφικό λάθος στο δικόγραφο.

Βάσει όλων των πιο πάνω είμαστε της γνώμης ότι στην περίπτωση που ένας διάδικος εκ λάθους ή ακόμα και λόγω αμέλειας (που δεν αγγίζει τα όρια της κακοπιστίας), παραλείπει να αναφερθεί σε ένα γεγονός και/ή μια αξίωση/υπεράσπιση στο δικόγραφο του και σε μεταγενέστερο στάδιο ζητά να εισάγει το γεγονός και/ή την αξίωση/υπεράσπιση στο δικόγραφο του κατά τρόπο που η βάση της αγωγής/υπεράσπισής του δεν αλλοιώνεται ουσιαστικά και χωρίς οποιαδήποτε κακοπιστία εκ μέρους του τότε η εν λόγω παράλειψή του δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί ως «εκ παραδρομής καλόπιστο λάθος στη σύνταξη της δικογραφίας».

Είμαστε της γνώμης ότι με βάση το λεκτικό της Δ.25 Θ.1(3) η απουσία κακοπιστίας θα πρέπει να αποδεικνύεται από τον αιτητή.

Στην υπό εξέταση περίπτωση στα γεγονότα που στηρίζουν την αίτηση και στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την υπό εξέταση αίτηση δεν δίνονται οποιαδήποτε στοιχεία ή λεπτομέρειες που να δεικνύουν ότι η παράλειψη των Καθ' ων η Αίτηση 1 να θέσουν στο δικόγραφο τους τις αιτούμενες τροποποιήσεις αποτελούσε λάθος στη σύνταξη της δικογραφίας το οποίο μπορεί να θεωρηθεί ως εκ παραδρομής καλόπιστο λάθος στη σύνταξη της δικογραφίας με αποτέλεσμα να μην έχει στοιχειοθετηθεί ή αποδειχτεί με οποιαδήποτε συγκεκριμένη μαρτυρία η προϋπόθεση που η Δ.25 Θ.1 (3) απαιτεί να αποδειχτεί.

Στη βάση των πιο πάνω κρίνουμε ότι δεν έχει καταδειχθεί στον απαιτούμενο βαθμό εκ παραδρομής καλόπιστο σφάλμα κατά τη σύνταξη των αρχικών γενικών λόγων του Εγγράφου Εμφάνισης των Καθ' ων η Αίτηση 1. Συνακόλουθα βρίσκουμε ότι οι αιτούμενες τροποποιήσεις δεν εμπίπτουν στις εξαιρέσεις της Δ.25 Θ.1(3) και συνακόλουθα δεν μπορούν να εγκριθούν.

Για σκοπούς πληρότητας αναφέρουμε ότι η ένσταση του Αιτητή δεν είναι σύμφωνη με τον Τύπο 7 και τις πρόνοιες του Κ. 12(4) των Κανονισμών. Η εν λόγω μη συμμόρφωση αφορά τον τύπο της ένστασης και όχι την ουσία καθότι στην ένσταση του Αιτητή περιλαμβάνονται όλα τα στοιχεία που προβλέπονται στον Τύπο 7.

Λαμβάνοντας υπόψη τα πιο πάνω καταλήγουμε ότι η παρατυπία στην παρούσα περίπτωση δεν συνιστά ουσιώδη ή θεμελιώδη παράλειψη ή παράβαση

βασικών νομικών αρχών αλλά ισοδυναμεί με παρατυπία που είναι θεραπεύσιμη καθότι τα στοιχεία και οι λεπτομέρειες που απαιτεί ο Τύπος 7 περιέχονται στην υπό εξέταση ένσταση γεγονός το οποίο παρείχε τη δυνατότητα στους Καθ' ων η Αίτηση 1 να λάβουν γνώση όλων των στοιχείων που προβλέπει ο Τύπος 7. Δεν έχουμε διαπιστώσει ότι συνεπεία της πιο πάνω παράλειψης του Αιτητή προκλήθηκε οποιοσδήποτε δυσμενής επηρεασμός των δικαιωμάτων των Καθ' ων η Αίτηση 1. Καθοδηγούμενοι από τις αρχές που διατυπώθηκαν στην απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην απόφαση Ζήνων Χριστοδούλου & Zendia Machinery Ltd [2008] 1 ΑΑΔ 367⁷ δεν θεωρούμε ότι το γεγονός ότι ο Αιτητής χρησιμοποίησε τον τύπο ένστασης που προβλέπεται από τους Θεσμούς της Πολιτικής Δικονομίας αντί τον τύπο ένστασης που προβλέπεται από τους Κανονισμούς είναι μοιραίο για την ένσταση του ή ότι αποτρέπει το Δικαστήριο από του να λάβει υπόψη του την ένσταση.

Κατάληξη

Η αίτηση απορρίπτεται. Τα έξοδα της αίτησης επιδικάζονται υπέρ του Αιτητή και εις βάρος των Καθ' ων η Αίτηση 1 όπως αυτά θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο και θα είναι πληρωτέα στο τέλος της διαδικασίας της Αίτησης.

(Υπ.)

Ε. Κωνσταντίνου, Δικαστής

(Υπ.)

Σ. Χαραλάμπους, Μέλος

(Υπ.)

Ν. Ψύχας, Μέλος

ΠΙΣΤΟΝ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΗΤΗΣ

Subject: Industrial/ Interim
(Αναφορά: Αίτηση τροποποίησης)

⁷ «Τα δικαιώματα των διαδίκων κρίνονται επί της ουσίας τους όταν αυτά διατυπώνονται με σαφήνεια. Οι κανόνες Πολιτικής Δικονομίας υιοθετούνται για να διευκολύνεται η δικαστική διαδικασία, η οποία ρυθμίζεται από αυτούς ώστε να προχωρεί απρόσκοπτα. Δεν ερμηνεύονται, ή η νομολογία μας εφαρμόζεται, με τέτοιο τρόπο που να καταστρατηγούνται τα δικαιώματα των διαδίκων, οι οποίοι δικαιούνται σε πρόσβαση στο Δικαστήριο. Η αρχή πως στην αίτηση πρέπει να διατυπώνεται με σαφήνεια η θεραπεία και η νομική της βάση ισχύει. Σκοπός της είναι να γνωρίζει το Δικαστήριο, αλλά και η άλλη πλευρά, το περιεχόμενο της αίτησης για να μπορεί να τοποθετηθεί.»

